

Jób; 5:17-27.

Ha megkérdeznénk emberektől, hogy melyik volt életük legboldogabb pillanata, valószínűleg valami kellemes élmény, jó emlék felidézése lenne a válasz. Nem hiszem, hogy a válaszadók között akadna akár csak egy is, aki ilyesmit mondana: „*Amikor megfeddtek. Az igen. Az nagyon boldog pillanat volt.*” Nem hiszem, hogy bárki ilyet válaszolna. Hiszen a feddés kellemetlen dolog. Mi jó lenne hát ebben?

A Biblia mégis azt mondja: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!” – s a Biblia sok más helyen is ilyen furcsán beszél a boldogságról. (Mt; 5. Zsid; 12.) Mikor pedig az ember először olvassa a Bibliának ezeket a sorait, azt gondolja: Nagyon különös a Biblia boldogságról alkotott képe. S talán olyan ember is akad, aki egyenesen azt mondja: *Ha ez a bibliai boldogság, ha ez az, amit Isten kínálni tud, akkor én nem kérek belőle.*

Nem csoda, ha ilyen valakiben ilyen gondolatok ébrednek, különösen akkor, ha ő maga is bajban van, ha ő maga is éppen szenved. Hiszen még az igaz Jób is igencsak méltatlankodik, mikor fájdalmon megy át. Lázong, pedig elvben tudja, hogy „*Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk*”. Ő maga mondja ezt a második részben, mikor a csapások érik. Csak hát aztán, mikor a fájdalmon csak nem akarnak szünni, s a kínok nem akarnak enyhülni, akkor azért a hívő emberben is előkerülnek a felháborodott kérdések. „*Miért pont én? Honnan vegyek erőt? Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?*” Ezeket a kérdéseket teszi fel Jób, s jönnek aztán az elkeseredés kifakadásai is: „*Bárcsak úgy döntene Isten, hogy elvágja életem fonálát. Azaz: Bárcsak halnék meg, csak szenvednem ne kellene*” S nem azért mondja ezt Jób, mert rossz ember, vagy legalábbis nem elég jó hívő, hanem egyszerűen azért, mert szenved. Mert fáj a teste és lelke, s nem érti, hogy miért, s nem látja a szenvedések végét. Meg talán azért is, mert van bizalma, hogy Isten elé hozza kérdéseit, s Isten ezt a könyv végén vissza is igazolja neki: Szabad elmondani Istennek a kérdéseinket, szabad előtte kifejezni őszintén az érzéseinket. Isten nem sértődött meg Jóbra Jób keserű szavai miatt. De Jób panaszkodik azért is, mert most nagy csapások érték, és ő még eddig nem ment át nagy szenvedéseken. Ő ehhez nincs hozzászokva. Ő eddig mindig sikeres volt. Neki eddig mindig minden összejött. Most viszont a baj jött össze, ő pedig még nem tanulta meg, hogy hogyan lehet a bajokon türelmes alázattal átmenni. Hogyan lehet a szenvedéseket Isten kezéből a gyakorlatban elfogadni.

Ne vessünk ezért követ Jóbra, hisz nehéz tudomány ez. Én mindig nagy csodálattal nézek azokra az emberekre, akik ezt már tudják. Azokra, akiket komoly betegségekkel vagy gyászokkal próbált meg az Úr, s a fájdalmon között alázattal maradtak meg Isten kezébe kapaszkodva. Ismerek néhány ilyen embert, s nagyon tisztetem őket. Mert nem könnyű tudomány ez. Nem a természetünkből fakad. Jóbnak se nagyon megy egyelőre, mert Jób is pont olyan, mint mi vagyunk többségünkben: a pillanatban, az örök jelenben élő ember. S – mi tagadás – a pillanatban semmi jó sincs a szenvedésben.

Hisz mi jó van abban a pillanatban a rózsának, mikor metszik? Nem hogy a rózsának nem jó e pillanat, de még nekem is a szívem szakad meg, mikor az évek óta pátyolgatott rózsabokraimat metszik, élő hajtásait, gyönyörű ágait vágják le. A pillanatban semmi jó sincs ebben. De azután, mikor gyönyörűen virágzik, és ontja az illatát az udvarban, akkor tudjuk, e csodának a kezdete a metszésben volt. Ha nem lett volna metszés, a rózsza elvadulna, s nem lenne szép virág, nem lenne jó illat, hanem csak a tövis maradna. Ugyanígy a sövény bokrai se erősödnének meg, és a málnánk se hozna jó termést, ha nem lenne metszve.

Az ember is ilyen. Ha Isten nem metszi meg, akkor elvadul. Egyszerűen szükségünk van rá, hogy Isten átvezessen minket fájdalmon, szenvedéseken. Ha semmi fájdalom nem érne az embert, akkor fájdalommentesen mehetne földi léte végeztével a pokolba. De Isten jobb sorsot szán nekünk ennél. – Szükségünk van a fájdalomra. Ezért mondja a Szentírás: „*Boldog ember az, akit az Isten megfedd!*”, s hozzáteszi, „*A Mindenható fenyítését ne vesd meg!*”

Már ahhoz, hogy csak egyszerűen „normális” ember váljon belőlünk, már ehhez is szükség van gyermekkortól kezdve valamennyi fájdalomra, feddésre és fenyítésre. Ahhoz meg, hogy keresztyén emberré, üdvözülő emberré váljunk, főként. Akit nem ér fájdalom, az egy csomó fontos dolgot nem tanul meg. Aki sose esik el, az nem tanul meg járni. De ha járni esetleg meg is tanul, az biztos, hogy nem tanul meg az elesés után felkelni. Engedni kell időnként elesni a gyerekeket. A túlféltés ugyanolyan káros szülői magatartás, mint a nemtörődömség. Isten, a mi mennyei Atyánk ebben is példát ad nekünk, földi szülőknek. Ő nagyon is törődik velünk, viszont nem félt túl minket. Ő engedi, hogy az oviban kicsúfoljanak. Engedi akár azt is, hogy egy gyermek kórházba kerüljön. Isten engedi, hogy már gyermekkorban találkozzunk félelemmel, fájdalommal, több-kevesebb szenvedéssel. S bár rossz látni ezt, főleg, ha a saját gyerekemről van szó, de fontos ezen a gyerekek átmennie, mert így edződik meg. Ha gyerekként nem „metsződik”, akkor felnőtt korára elvadul. (Legalábbis tele lesz vadhajtással.) Viszont ha átmegy azokon a fájdalmon, melyeken Isten átvezeti, akkor egészséges személyiségű felnőtt lesz. Megtanul szépen tűrni, megtanul védekezni, konfliktust megoldani, megbocsátani, boldogulni. Megtanul nehézségekben lévővel együtt érezni. Mindezek a keresztyén személyiségnek elengedhetetlen elemei, melyeket viszont csak a gyakorlatban, feddés és fájdalmon között lehet lesajátítani. – Isten ad alkalmat ezek megtanulására, ad alkalmat gyermekkortól kezdve jellemünk krisztusivá formálódására.

De jellemünk formálódása nem fejeződik be 18 éves korban. Istennek egész életünkben gyermekei maradunk, s ő felnőtt korban is formál bennünket nehéz helyzetek által. Jóbnak is felnőttként kellett tanulnia alázattal elfogadni Istentől a szenvedés útját. De nem csak a tanítói könyv kisarkított figurája, példaszemélye járt ebben a cipőben. A nagyon is valóságos és történeti személy, Pál apostol is végigjárta ezt az iskolát. Isten ezt mondja róla kereszttelkedése

előtt: „*meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.*” (ApCsel; 9:16.) S később maga Pál így beszél erről a kolosséiaknak, mikor már jártas ebben a tudományban: „*örülök a tiértetek elviselt szenvedéseimnek, és testem elszenvedí mindazt, ami a Krisztus gyötrelmeiből még hátravan*”. Örömmel elszenvedni mindazt, ami Krisztus gyötrelmeiből hátravan. Szenvedni egymásért, hogy Krisztus szenvedése hatékonyvá válhasson életünkben. Elengedhetetlen tudomány a keresztyén életben. Ha készek vagyunk szenvedni egymásért, ha készek vagyunk szenvedni az Úr Jézus nevéért, azaz ha felvesszük keresztyénünket, akkor követhetjük Jézust, akkor lehetünk hasonlók hozzá, s akkor érkezhettek meg majd a mennybe.

Persze mondhatnánk, hogy micsoda egy szadista az Isten, hogy a szenvedések útján is át akar vezetni minket. Meg mondhatnánk persze azt is, hogy micsoda egy szadista az az ember, aki egy vastag túvel a kétéves kislányom térdébe beleszúrt. Mondhatnánk ezt, de én nem ezt mondom. Hanem azt, hogy áldott orvos. Mert a szúrás másnapján a már fél éve bicegő kislány váltott lábbal fel tudott menni a lépcsőn! Nagy szó volt ez akkor nekünk. Életem egyik legboldogabb pillanata! Pedig mikor lefogtam a lábát, az én könnyem is kicsordult, mikor beleszúrták a térdébe a tűt. Aztán mondhatnánk azt is, hogy „*persze az Isten könnyen „szurkál” minket fájdalommal, miközben a mi fájdalmunkat ő nem érzi*”. De én nem mondom ezt. Nem mondom ezt, mert Jézusban látjuk, hogy a testté lett Isten a mi fájdalmunkat érzi. Sőt ő a mi fájdalmunk legnagyobb részét magára vette. Jézusnak, a Fiúistennek nem volt könnyű a kereszten. Ő osztozott a fájdalmunkban. És az Atyának sem lehetett könnyű a mennyben. De nem küldött angyali seregeket, nem avatkozott közbe, mikor fia szenvedett. Nem kezdett el intézkedni, mert ő nem csak a pillanat szenvedésére nézett, hanem a pillanat szenvedéséből születő hatalmas áldásokra, sok ember ott születő örök boldogságára is. Ő látta a kereszten lelkét kilehelő Jézus feltámadását is. Ő látta Jézus szenvedésében az emberiség megváltását, a ránk kiáradó bűnbocsánatot is. Ő látta Jézus földi nélkülözésében s a nagypénteki megaláztatásában a felmagasztaltatást és az örök mennyi dicsőséget is. Mert ő egyben látta a múltat, a jelent és a jövőt, mert ő az örökkévaló és idők felett álló Isten. És ilyen szempontból persze neki könnyebb, mint nekünk, örök jelenben élő, kis, pillanatlenyeknek. De nekünk is lehet könnyű, ha van hitünk. Mert ő az igében elmondja nekünk, amit mi nem láthatunk. Ha elhisszük, amit mond, akkor nekünk is könnyebb lesz. Ha elhisszük, hogy boldog az az ember, akit az Isten megfedd, mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. Ha ezt elhisszük, nekünk is könnyebb lesz.

Jób történetében is megmutatkozik ez az igazság, hisz a könyv végén beteljesül Elifáznak a próféciája, Jób élete jóra fordul, sok utóda lesz, és hosszú élet után, meglepő módon zárja le földi életét. De megmutatkozik ez nem csak a tanítói könyv példaszemélyében, hanem erről számol be a történelmi személy, Ézsaiás is, aki arról beszél egy helyen (Ézs. 38.17): Javamra vált a nagy keserűség. És megtapasztalhatja ezt mindenki, aki kész felvenni a keresztyén, és alázattal átmenni azokon a szenvedéseken, melyeken Isten akar átvezetni minket, mint egykor a népet a pusztán át, hogy a nehézségek között formálódjon jellemünk, s a nehézségeken át az áldások mezeire érkezhessünk. Aki vállalja a keresztyén, az tapasztalja ma is az áldásokat is. Aki viszont mindig elfut a keresztyéntől, aki mindig a könnyebb utat választja, az nem boldog, mert az áldásokból is kimarad. Pont úgy, ahogy Jézus mondta: „*aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.*” (Mk; 8:25.) Kérjük Istentől az erőt, hogy legyen erőnk és bátorságunk alázattal elvállalni a keresztyén, és hittal átmenni azokon a nehézségeken, melyeken ő át akar vezetni minket. Ámen.

1. Ajánlott olvasmányok a mai téma körüljárásához: Jób 1-2+42., Mt; 5:3-12., Zsid; 12:4-11.)
2. Mivel indokolja a felolvasott ige, hogy boldog az, akit az Úr megfedd?
3. Jób hogyan viseli a szenvedéseket a 6. rész 1-13. alapján?
 - a) Mi volt életed legboldogabb pillanata?
 - b) Mondjál rá példát, hogy javadra vált valamilyen szenvedés, amin átvezette Isten az életedet!
 - c) Mennyire vagy túlféltő szülő? Mennyire hagyod, hogy a gyerekeid maguk oldják meg a nehézségeiket, s mennyire érzed úgy, hogy neked kell intézkedned helyettük?
 - d) Jézus szenvedése, és a bátorító igék mennyire jelentenek segítséget számodra, ha te vagy nehéz helyzetben?
 - e) Kész vagy nehézséget önként vállalni Krisztusért? Mondj példát!